

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals Cuba y Puerto-Rico, 16 rals Estranger, 18 rals.

RECORTS DEL MILENARI.

COSAS que may s' olvidarán:
Aquells burros de la estació de Monistrol que aixís que arribava el Nunci van posarse a bramar plens d'entusiasme; y aquella altra col·lecció de burros de dalt del Monestir, que com si haguessin rebut la mateixa consigna, al acte de sortir la professó del Nunci, van enviar las sevas veus robustas a despertar los ecos de las montanyas.

Aquell protestant que resistint totas las intimacions y amenassas, va anar a vendre biblias davant del santuari, donant molts disgustos a canonges, capellans y neos.

Aquella crida, feta avants de la professó, que deya: «Se fa saber que a las tres sortirà la professó; s' hi admeten homes y donas.»

Aquellas cédulas que valian un ral; aquells quartos que costavan la limosna de 30 a 40 duros y que després se revenian; aquells caixons plens de palla, dels quals ne feyan pagar sis rals diaris; aquellas tendas de campanya a pesseta i metro quadrat; aquella funció d'iglesia a quatre rals la part reservada; aquell certamen poetich a 14 rals la cadira en remull; y aquellas barracas y pabellons que pagavan de lloguer un ull de la cara, y que després los que s' proposavan fer un bon negoci no tenian prou ulls per plorar.

Los vivas del bisbe de Barcelona; sobre tot aquell de «Viva la gracia de Dios!»

Lo tros de nit passat dintre de l'iglesia, confusió indescriptible de xiscles de donas y renechs d'homes, escándol y sarracina.

Las qüestions d'etiqueta de dos bisbes.
La devoció de un xicot brut de cara y sobretot de nés y que va anar a besar l'anell al Nunci.

L'encallament de n Fontredona al bell mitj de la carretera.

Aquella plaga continua que demostrava que els cranchs lo mateix poden viure en sech que mullantse.

Lo dinar de despedida al Nunci, en-lo qual van destaparse 18 botellas de Champagne.

Los mossos de l'Esquadra que al carril feyan abandonar l'assiento perque poguessin ocupar-lo alguns individus de la comissió, cridant: «A veure si n' esbotzarem algun.»

Aquellas rodons immensas, en las quals tothom menjava y bebia, com si la devoció tingues de demostrar-se omplintse la boca y aixecant lo cotze.

Aquellas collas de desenganyats que se n'anavan montanya avall, exclamant tots a la una: «Nos han ben amagat l'ou.»

cul, un desordre tant cumplert, una engallinada tant solemne. Los apuntes de uns quants recorts bastan y sobran.

Quatre draps y una infinitat de tanocas que s' pensavan veure las maravellas de las Mil una nits.

Algunas familias aristocraticas, que a las dugas horas ja haurian volgut entornarse'n.

Molts menestrals y altres tranquils que no més van anarhi per veure y burlarse de tot.

Uns quants neos que no sabian lo que els passava.

Jo crech que molts, ab la cédula que valia un ral y donava dret a las indulgencias corresponents, se creyan ab lo dret de pecar. Pero crech també que algun capella bon calculista va dir:

—Pequéu, pequéu: com més pecats tindreu, més missas hauréu de fervos dir per netejar vostra conciencia.

Lo milenari de Montserrat ha sigut com totas las romerias. Durant lo sigle passat, un frare, Fray Benet Geroni Feyjóo, va publicar, ab totas las llicencias necessarias, una obra titulada: *Teatro critich universal*.

En aquest llibre s' hi llegeix la oponió de varios sants y pares de l'iglesia, contraria a las romerias. Sant Gregori Niceno, sant Geroni, lo benaventurat Hilarió y molts altres van condemnarlas. L'abat Gerson deya: *Qui multum peregrinantur raro sanctificantur*. Després anyadia altres cosas:

«En las romerias, deya, ja no s' disfressa el vici ab capa de pietat, sino que ab lo seu propi traje triunfa la disolució: colouis desvergonyits del un al altre sexo, renyinas y borratxeras son lo principi, i medi y fi de las romerias, y tot aixó s' fa perque precisament s' hi va per ferho.»

OTERO EN LA CAPELLA (13 DE ABRIL DE 1880).

«A dintre del temple l'esperit recullit molt a la lleugera, y a fora molt desahogat: los resultats son pitjors encare que els antecedents: allí naixen desitjos que tot seguit s' executen. Totas las circunstancias conspiran a hermosejar l'objecte y a obrir l'apetit. Tot es allí alegría y gresca; en las conversas se passa la ratlla de la decencia. Parla la llengua més de lo que dicta la raho; y els ulls parlan més que la llengua. Entre mitj de la bulla creix en un sexo l'atreviment y en l'altre la confiança. La nit oculta las consequencias del dia; y al cap d' algun temps se descubreix lo que la nit ocultava.»

«...No es tant solzament Venus qui se n' endú totas las adoracions; també hi ha victimas per Marte y no deixa de tenir Baco la seva influencia. Aquestas festivitats recordan aquellas festas gentilicas, en las quals hi cremavan tres flamas: la del vi, la de la concupiscencia y la de la ira.»

«Prón: y considerin que no copio sino fragments de lo que va escriure el Pare Feyjóo, inspirantse en los pares de la iglesia.»

«Quan més no hauria valgut que s' hagués inspirat ab aquestas ideas lo bisbe de la Seo, que ab la reixa del temple de Montserrat tancada, va fer un sermó, com un aucell taneat dintre de una gabbia, contra el liberalisme, la premsa y la civilizació modernal»

Pero en las festas del milenari, causa de tants escándols hi ha un fet que es tot un quadro.

Se tracta de una pobra dona, plena de fé religiosa, que véu la professó, s' common, se descalsa y la segueix.

S' acaba el curs y s' troba assedegada: se n' va cap a la font y béu, béu plena de fé y de devoció, ab entera confiança de que l'aygua de Montserrat no ha de ser menos que la de Lourdes. Una Verge que té mil anys ¿com ha de ser menos: que un'altra inventada de quatre dias?»

Y no obstant, l'aygua la reprén, y després de algunas horas de sufriment, a la matinada del diumenge expira.

Victima de la seva fé religiosa, fanática fins al extrem de afadigarse y beure, pagava tant sols sis rals per un jas, de palla, y sobre la palla s' quedá morta.

Catorze horas després de la seva mort, jeya encare sobre la palla: las formigas l'hi corrian per la cara: ni un ciri cremava al seu alreedor, ni un capella resava als seus péus, allí hont hi havia tants bisbes, tants canonges, tants sacerdots y fins l'enviat del Papa.

Sols la seva filla fanática com la difunta, deya ab molta tranquillitat:—Al menos Nostre Senyor l'hi há fet la gracia de deixar-la morir a Montserrat. Al menos l'enterraran prop de la Verge.

Are d'guinme, ¿qué hauria succehit si en lloch de morir-se per una calaverada religiosa una po-

Jo no pretench descriure pas una cosa tant ridi-

bra dona que no més pagava sis rals diaris, s' ha gués mort de una indigestió una d' aquelles damas que pagavan 25 ó 30 duros per una celda?

Per nosaltres aquest fet tant senzill es lo recort més negre y més perdurable del milenari de Montserrat.

P. K.

El dimars van pujar á Montserrat grans collas de capellans. Després de la festa pèl públich, vá ferse la festa per ells. Pobrets! Van contentarse ab lo rescalfat.

Al veure tanta negror pujant montanya amunt, venia á la memoria aquell mapa que 's publicá anys endarrera, en lo qual lo color negre indicava l' ignorancia. La pobra Espanya era tota negra.

Crech que no haurán olvidat la carta de 'n Nyapus, ilustrada per en Pellicer, que varem publicar dos números endarrera.

Donchs en lo número vinent donarem la resposta de 'n Bunyegás, ilustrada per l' Apelés Mestres.

Ja veuen que per complaure 'ls som incausables. Avuy mateix, á més de unas quantas escenas del milenari, los hi doném un retrato autèntich de Otero en capella.

Cap periódich, ni d' Espanya ni del estranger, ha pogut publicar aquest retrato. Sols nosaltres hem pogut vence totas las dificultats, y satisfacer la curiositat pública.

En Castelar ha entrat á la Academia espanyola. Sols are podrá dirse aquesta corporació «Academia espanyola de la llengua», perque tenint ab eminent orador, conta ab la llengua més privilegiada d' Europa.

Lo discurs d' entrada del ilustre tribuno es més que notable: es assombrós.

Es la véu del sigle XIX que s' alsa poderosa y reclama 'l siti que l' hi correspon dintre de l' art, dintre de la poesia. Si 'ls que diuen que 'l nostre sigle no es poètic, pretenguessin tenir rahó, lo discurs de 'n Castelar per sí sol, los desmentiria. Es un discurs y es un poema; es un poema y una gloria per Espanya.

A Madrid l' entrada de 'n Castelar á l' Academia vá fer verdadera sensació. Las targetas eran buscadas ab frenesí.

Al estranger s' haurian cotisat á un préu fabulós. Aquí s' ha fet més encare.

Un jove, revólver en mà, vá tirar-se sobre un que 'n tenia, dihentli:

—Si no 'm dona aquesta trageta 'l mato. Aquest fet es rigurosament históric.

Nosaltres saludém en aquesta ocasió al eminent Castelar y 'ns honrém doblement ab lo seu triufo: nos honrém ab ell com espanyols y com á demócratas.

Aquest dia vá ser sequestrat un periódich que sortia en temps de la revolució: 'La Flaca.

Ja no més faltava, tractantse de periódichs, que traguessin los morts del cementiri.

—Pobra revolució! Está ja tant flaca.

A Montserrat un pobre jove se sent malalt de una conjecció: no té apositat: 'ls seus amichs van al monestir y demanan que 'l malalt siga recullit.

—Tot es inútil, no 'm treuhen res!

—Luego demanan mostassas, y no n' hi havia.

Aixó es la caritat ben entesa que predican los neosantals.

Fins en Savalls, segons diuen, vá anar á las festas del milenari.

—Es lo que hi faltava. Allá hont hi havia tants oficials y soldats carcondas, ¿per qué no havia de haberhi un general?

—Y ¡Viva la gracia de Dios! com deya 'l bisbe Urquinaona.

Després de 'ls vivas que vá donar lo bisbe de Barcelona, un senyor ab casaca vá cridar: «¡Viva nuestro rey!»

—¿Qui es lo seu rey?

—og surr sapienter...

LAS FESTAS DEL MILENARI.

CARTA DE UN MINYÓ DE BÉ.

Estimat oncle Benet:

Ja hi tornat del milenari y 'l hi dich que m' hi distret.

¡Malehit siga 'l ximplet que 'm va ensiborná per 'narhi,

¡Quin feix de contrarietats!

Ab lo que á mi 'm va passa, jo 'l hi juro que n' hi ha

per aborri 'ls Montserrats y hasta 'ls monts sense serra.

Pujo al tren ab quatre salts sufrint crits y trepitjadas,

y entre dadas y tomadas veig que 'm contan quinze rals

y deu ó dotze trompadas.

Arribem á Monistrol ¡Quin bull! ¡quina saragata!

No hi ha colxes per qui 'n vol... Paciencia; bech, dono un vol

y alsa cap amunt á pata.

D'alló se'n diu passar pò: sempre.—A parta 'l que t' agafó!

¡Caretol... ¡Diamante!... ¡xòl!

¡fora que passol... ¡olla, hòl!

¡ep... cuydado que t' aixafol... Ja soch á dalt. ¡Quanta gent!

Al pati, á sota las voltas, á la plassa del convent... vaja, semblava talment

l' enterro de 'n Carnestoltes.

¡Passejar per 'l lí! ¡qu' es cast!

Era alló un nou Barcelona; no 's podia doná un pas.

¡Com qu' hi havia aquell tan gras que 'l hi diuen Fontrodona!

Vaig á la fonda á diná y allí va comensá 'l hó.

—¿Que vé ab la tarjeta ja?

—No 'n té. Donchs bé, ja veurá; ja pot tocar pirandó.

Giro qua y poch á poch veig un puestó de menjar;

—¿Que no té bono tampoch?

—No senyor.—Donchs fassi lloch; sense aixó no 's pot dinar.

Enró al café á tomballons: burxa, roda, guayta, mira.

está plé per tots cantons; tot 'hom me busca rahons

y ningú 'm busca cadira.

Al últim ja mitj baldat, trobo llangonissa y coca

y ab pau y tranquilitat paro taula, retirat

en un forat d' una roca.

Cap al tart altra vegada treballs per passar la nit:

ni una celda, ni una entrada, ni un porxo, ni una tenlada;

tot, tot estava farsit.

Ja no veyá la manera de dormir ni descansar,

quan buscant per 'la darrera vaig atrapá una figuera

qu' encara era per lligar.

L' endemá quan nos llevém comensá á fer vent y pluja.

—Hont anirem? ¿qué farem?

—No hi ha més! La tomarem com fan los de Sanahuja.

Vé per fi l' hora esperada de las funcions promesas,

y 'ns trobém altra vegada ab la mateixa sonada

y ab las mateixas sorpresas.

A la Iglesia:—¡Ep, epl ¡ahont vá?

—¿Té tarjeta?—No senyor.

—Sent aixís no pot entrá.

—Es que jo...—No 's cansi en va: s' ha manat y s' acabó.

Y per tot pasava així: tarjeta per entrá á missa,

per visitá 'l monastí,

per caminar, per dormí,

pe'l pa y per la llangonissa.

Sempre per tot escoltava la mateixa cansoneta;

sempre davant meu trobava la barrera que m' tancava.

¡La tarjeta, la tarjeta!

¿Qué habia de fé entre tant?

Lo que vaig fer desseguit: agafar prompte 'l portant

y cap avall pasejant,

ans que arribés l' altra nit.

Resultat de la excursió: hi gastat prop de cinch duros,

m' hi mullat á discreció,

hi passat fret gana y pò, hi dormit ab molts apuros.

Hi anat deu cops á la grenya, m' hi torsat dos dits ó tres relliscant contra una penya, hi perdut una espadenya y al cap y al fi no hi vist res.

Tot 'hom se hi ha fastidiat, y entre mitj de aquest embull, ab l' aigua que 'l cel ha dat la tal festa s' ha tornat un Milenari en remull.

Vel 'hi aquí tot. Espressions al noy de ca 'l Fart-de-pa, y mani per tots cantons al seu nebot, Joan Crostons, —Per la copia:

C. GUMÀ.

A sortit elegit pel districte de Roquetes un candidat ministerial, y desseguida, en justa recompensa, lo poble de Roquetes ha sigut nomenat ciutat.

Roquetes y ciutat, no diu. N' haurian de dir Rocassas!

Las autoritats cridan á un tal Feo complicat ab la qüestió dels marxamos de una ciutat de Andalucía.

Complicat y no poden agafarlo; y encare l' hi diuen Feo?

Cá, al contrari: un home aixís es massa guapo.

A Inglaterra l' home que dona una pallissa á un altre lo condemnen á pagar una indemnició al que ha rebut.

De manera que si aquest reb castanyas, també reb diners.

Allá un pérdis, quan no té per menjar, se 'n vá á trobar á un inglés de génit fort, l' insulta y 's deixa omplir de revessos. Després tren testimonis y 's fá donar l' indemnició corresponent.

—De quin ofici fá vosté? pregunta 'l tribunal.

—Me guanyo la vida rebent pallissas, contesta l' interpelat.

Conversa cullida de boca de uns pagesos mentres se celebra 'l certámen de Montserrat.

—Vaja, que no está bé aixó de fer comedia davant de l' iglesia.

—Y menos que la fassi un capellá.

—Diuen qu' es de Vich.

—Siga d' ahont vulgá: ha fet fer un mal paper al bisbe, perque es capellá no més y ja sab més qu' ell.

A dalt de Montserrat:

—Jo voldria un quarto, deya un senyor.

—Alto, ja no se 'n diuen quartos, responia un mosso: se 'n diuen vacas.

—Ay ay, y per qué?

—Perque costan setze duros los més dolents.

—A las festas de Montserrat hi havia molta tropa.

—Y á pesar de tot las festas no feyan tropa.

Dimars havia de celebrarse sessió á cala Ciutat, y vá anarhi molta gent perque estava anunciat que tractaria del descubrimet de un carro de blat de moro que consignat al regidor Sr. Cuyás, individuó de la comissió de consums entrava sense pagar drets.

Y la sessió esperada no vá celebrarse.

—¿Per quin motiu? preguntava un concurrent.

—Perque avuy es un dia de gala, deya un empleat; que no sab que la reyna está embrassada?

—¿Vol dir? Jo crech que qui está embrassat es lo Sr. Cuyás.

Aquest dia al Congrés anavan á concedir pensions de 2,000 duros á las viudas de alguns ex-ministres conservadors.

No hi havia prou número de diputats, vá ferse la votació, y de l' urna van sortirne més vots que votants.

Y després no creuen ab la multiplicació dels pans y 'ls peixos! Desenganyarse, quan los conservadors se proposan alguna cosa, ja se sab, se multipliquen.

A la iglesia de Montserrat s'hi fican dos ó tres joves y un d'ells, mentres los altres riuhen, exclama:—Al menos, hè ó malament, aquí dormirém. Un senyor vell, alt y sech se 'ls hi acostava, y ab modós los hi pregunta:
—¿Que no tenen aposento vostés?
—No senyor, respon.
—Donchs vingán que 'ls ne fare donar.
Los joves surten de l'iglesia seguint al senyor; aquest s'acosta á dos mossos de l'Esquadra, 'ls hi diu alguna cosa al oído, y un dels mossos pregunta:
—¿La cédula?
—No la portém, diuben los joves.
—Donchs avall, cap á Monistrol.
Y se 'ls ne duhen presos, deixant al neo més que satisfet ab la seva hassanya.

Al empresari del carril de Ciudad-Real que paga 150 duros mensuals als lladres perque no interrompin las circulació dels trens, lo ministre de la Gobernació vá dir que se l'hi seguiria causa.
Tenim un govern admirable: ell podrá no agafar als lladres, pero lo qu' es los empresaris de carrils, aquests si que no s'escapan.
Bén fet: aixís aquest empresari si vá á la presó tindrà la seguretat ben garantida: á la presó es l'únich puesto ahont los lladres no hi entran.

En Publicio aquest dia publicava un article en lo *Brusi* declarant qu' ell era partidari de la força permanent.
¡Oh destino fatal de certs conservadors!
De l'agulla á l'ou; del ou al sou; del sou al bou y del bou á la força:
En Publicio ja vá més adelantat que 'ls altres.

Dias endarrera 'l Congrés vá ocupar-se de la qüestió de las farinas.
Y sens que ningú l'escudi al sentir de aixó parlá, vá dir un mestre d'estudi:
—Farinas?... Qu' encare n' hi há?

Se diu que 'n Sanchez Bustillo sortirá del ministeri y que are hi entrarà un tal Sr. *Vida*.
Tot se fá pèls pobres constitucionals.
Tot por poderlos dir:—Es inútil que 'us canséu; lo ministeri té *vida*.

En la professó que váren fer lo dissapte, ván treure una mare de Déu de la Cova.
—Y la del temple? preguntava un curiós.
—Es al camaril, l'hi responian.
—Es á dir que n' hi ha dugas?
—Si senyor, dugas com en Fontanellas.
—Y quina es la bona?

La ceremonia de l'iglesia després de la professó vá ser quadrilingüe: lo bisbe vá fer un sermó en andalús, vá cantar-se un Te-Deum en llatí, ván donarse varios vivas en castellá y ván cantar-se 'ls goigs en catalá.
Un concurrent:—Vaja, aixó sembla una torre de Babel: aquí tenen la confusió de idiomas.

Los que dormían als camarots ván lluhirse: la fusta de las barracas, vá ressecarse, vá ploure y vessavan.
Ademès, quan los estadants eran dintre, tancavan la porta, com si fos la virám que 's tanca al galliner.
La nit que vá ploure, molts eran los que 's mullavan.
—Es barato, deya un: lilit, estada y bany, tot per sis rals.
—Sí, responía un' altre; pero aquests banys son al revés dels de Caldas: los de Caldas curan lo dolor, y aquests lo fan venir.

EXTREMS.

(ENTRETENIMENT DE MODA.)

Per un comerciant:—Marcar los documents ab lo timbre de la veu.
Per una modista:—Adornar un vestit ab la guarnició de Barcelona.
Per un arcabde:—Manar fer una crida pèl Nunci del Papa.
Per un sastre:—Posar trenzilla al coll de Montcada.
Per un esmolet:—Esmolar la fulla de serveys de un militar.
Per un escriptor:—Escriure un article ab lletres de cambi.
Per un cassador:—Matar una perdú ab un tiro de sis mulas.

Per un municipal:—Donar á un gos la bola del mon.
Per un fondista:—Servir dos ous ferrats ab quatre ferraduras.
Per un metje:—Amputar la cama de un catre.
Per un aficionat á condecoracions:—Posarse un gran collar de un gos ben gros de Terranova.

Se feu tallar cert xaval los cabells á ca'l barbe y quan distret lo veje va fugir sens pagá 'l ral.
Y al preguntarlí ab prestesa —Què tal? ¿Com té 'ls ha tallat? sa mare; ab formalitat ell va respondre:—A la inglesa.

C. P.

—Quan portin lo mèu retrato diguè cert cego á sa filla, vull que 'l posis á la sala, que aixís tindrà bona vista

C. P.

En una tertulia de joves y senyoretas s'entretienian ab jochs de prendas. Un jove vá perdre y l'hi ván aplicar la sentència de tenir de comparar á cada senyoreta ab un animal.
Lo jove vá treure la blanca paloma, la tórtora enamorada, lo gatet festós, etc., etc.; pero al arribar á la noya més hermosa, vá compararla ab lo tocino.

—Moltas gracias, diguè aquesta mitj enfadada. ¿Podria saber, al menos, ab qué 'm semblo á n' aquest animalét?
—Sí, senyoreta, s'hi sembla en que ni vosté ni 'l tocino tenen desperdici.

Passa un senyor pèl carrer de la Boquería y un subjecte se l'hi acostava y l'hi diu.
—Dispensi, ¿podria indicarme una fonda en la qual pogués menjar per una pesseta?
—Si senyor, respon l'interpelat: aquí mateix á dos passos hi té la fonda Nacional.
—Mil gracias: y are diguim: ¿podria indicarme ahont trobaria la pesseta per anarhi á dinar?

En una fonda un catalá menja, al davant de un andalús, una truyta d'ous, lo mateix que 'l seu company que 'n menja un' altre.
L'andalús, tot d' un plegat, fá un escarafall y la deixa. Havia notat que hi havia dos moscas.
Lo catalá troba qu' en la que ell menja també n' hi há una, y envia á buscar al amo.
—Escolti, si es servit, l'hi diu: lo senyor ¿paga per ventura més que jo, per una truyta de dos ous?
—No senyor... respon l'amo. Pero ¿per qué 'u pregunta?
—Home, exclama 'l catalá, perque al senyor l'hi posan dugas moscas, y á mi no me n' hi han posat més que una.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—*Milenari.*
2. Id. 2.ª—*Caoba.*
3. MUDANSA.—*Cuina, cuida, cuita.*
4. ANAGRAMA.—*Rita, tira, tria.*
5. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—1 2 5 9 6
2 6 9 1 5
9 5 2 6 1
6 9 1 5 2
5 1 6 2 9
6. TRENCA-CLOSCAS.—*Mallobrega.*
7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Gerónimas.*
8. GEROGLÍFICH.—*Las estrellas son uns astres.*

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Noy de Sant Pol; n' han endevinadas 7 Un milenari y Xarrascas; 6 Pela gats; 5 Pau de l' orga; 4 J. Montserrat, T. M. R. y Farum; 3 Mel y Koff y Pauleta Mona; 2 Un hortelá y 1 no més Airull de 'n Pampa.

XARADAS.

I.

Conech un jove qu' es molt tronera; fent lo mussol prima tercera tot lo que vol. Vesteix segona; no té total, y se la passa sempre tal qual: ves si té trassa.

COMICH D' HORTA.

II.

Quan será 'l mèu tres inversa te donarè una hu dos tres, que serán per cert 'hu tersa; mes á ningú 'n diguis res.

T. SUSPEJOS.

ANAGRAMA.

Es un nom d' home primera; es una bestia la dos, es un animal en los barrets hi ha tercera: apa, cavila, lector.

PEPET BRILLANT.

MUDANSA.

Es cosa qu' usan los richs; es género de botiga es una lletra estrangera, es prenda que 's necessita.

PIMPOLLO.

CONVERSA.

—¡Ola! Antonia, que no vè?
—Ahont?
—A la Bonanova
—Cá, no vinch pas.
—Quan li dich que s' hi divertirà...
—Quan hi ván?
—Per... ja ho hem dit.

NOY DE S. POL.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Buscar un número que sumat ab la seva mitat y ab lo quint de la mitat dongui per total 1975308624.

CHIRNE AIDAE.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7—Un poble.
- 6 5 3 2 4 7—»
- 2 3 5 6 7—Lo que tots tenim.
- 7 4 5 6—Una joya.
- 1 2 3—En las iglesias.
- 3 5—Una nota.
- 1 7—Una lletra.

TIJA XICH DE M. DE R.

GEROGLÍFICH.

C R K

Alt

I = II

II L I

LE

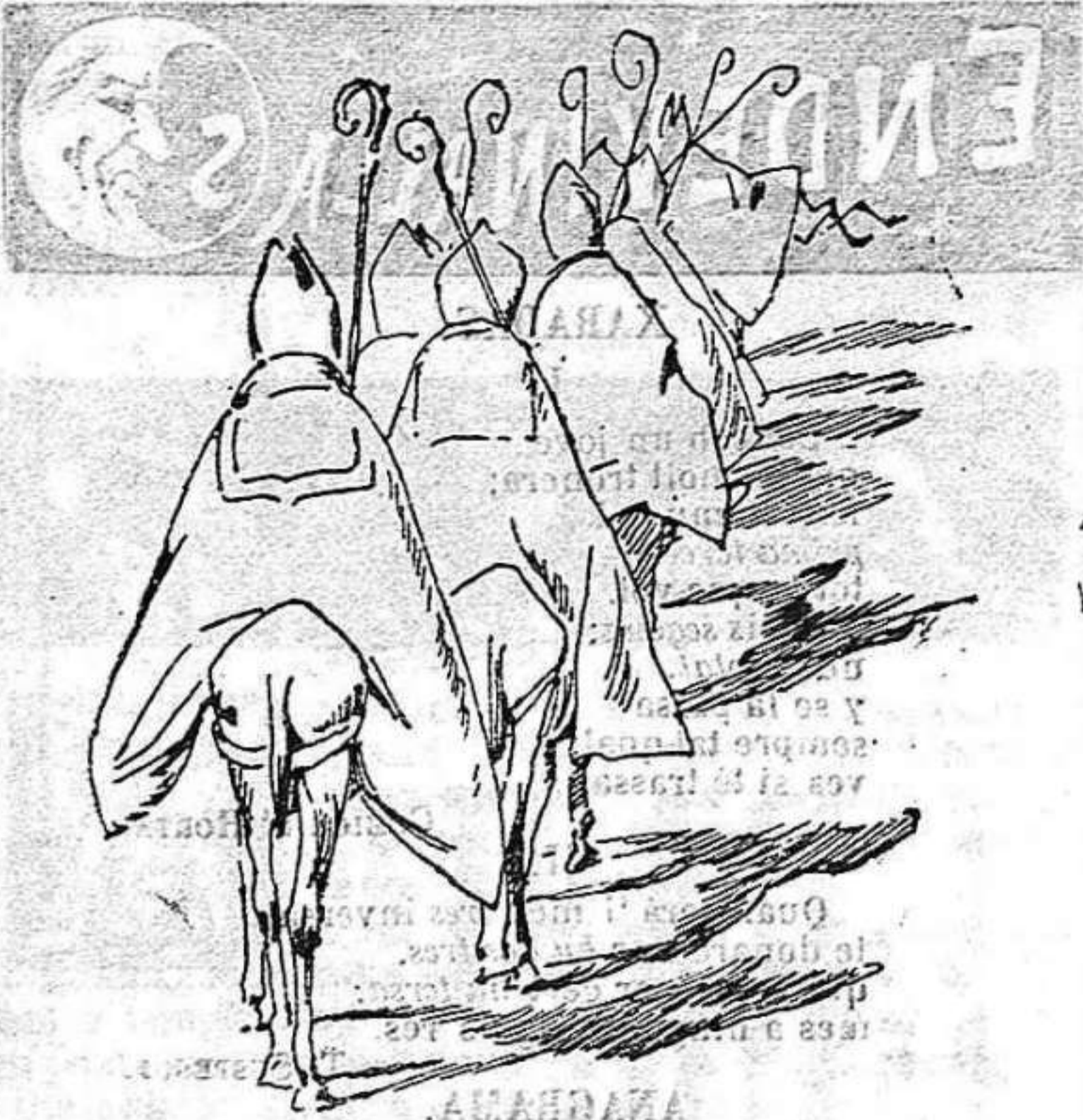
JAUMET DE SABADELL.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas de insertarse los ciutadans Pinyol dols, Campaner, Pere Sotrachs, Tija xich de M. de R., Anton de las Cantimpaynas y Pepet Brillant.
Las demés que no 's mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo que 'ns envian los ciutadans Terrich Terrach, Un academich, Capitan Alegria, Cuatre soldats y un cabo, Sach de guix, M. F. P., Blay Bianch, Gambetta, Martorellench, Esquelli, Pau del Orga, Marieta y Jaume Verdulaga.
Ciudadá March Anelli: La poesia estava millor si alguns versos que acaban ab vocal no s' enganxessin ab altres que comensan també ab vocal.—Lector de la Campana: *Altés*: Son assumptos molt delicats, y no poden tractarse sino mediant la responsabilidad de qui 's asseguri.—Victor Soler: Está be 'l quadrat.—M. Figuerola: Insertarém dos epigramas; la poesia es bastant mal girbada.—Xatú: Un epigrama hi anirá; 'ls altres no 'ns serveixen.—T. de Castellgali: Enterats de lo que 'ns diu; pero lo que fá 'l rector d' aquí ho fan tots: quan succeheixi alguna cosa mes crespá escriguiu y 'n parlarem.—Tija Xich de M. de R.: Hi anirá un epigrama, un trenca-closcas y un geroqlílich.—Campaner: Publicarém la conversa; la poesia no podém publicarla, perque, com veurá ja n' insertém un' altra sobre 'l mateix tema.—Un hortelá: Insertarém lo logogrifo.—Quatre soldats y un cabo: Idem una conversa.—Jaumet de Sabadell: Idem lo trenca-caps.—Un quinto: Insertarém lo quadrat.—Socio del Nap y Clau: Publicarém alguns extrems.—S. Vendrell: Idem.—Pubilla de la Canal: Idem.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj 20.

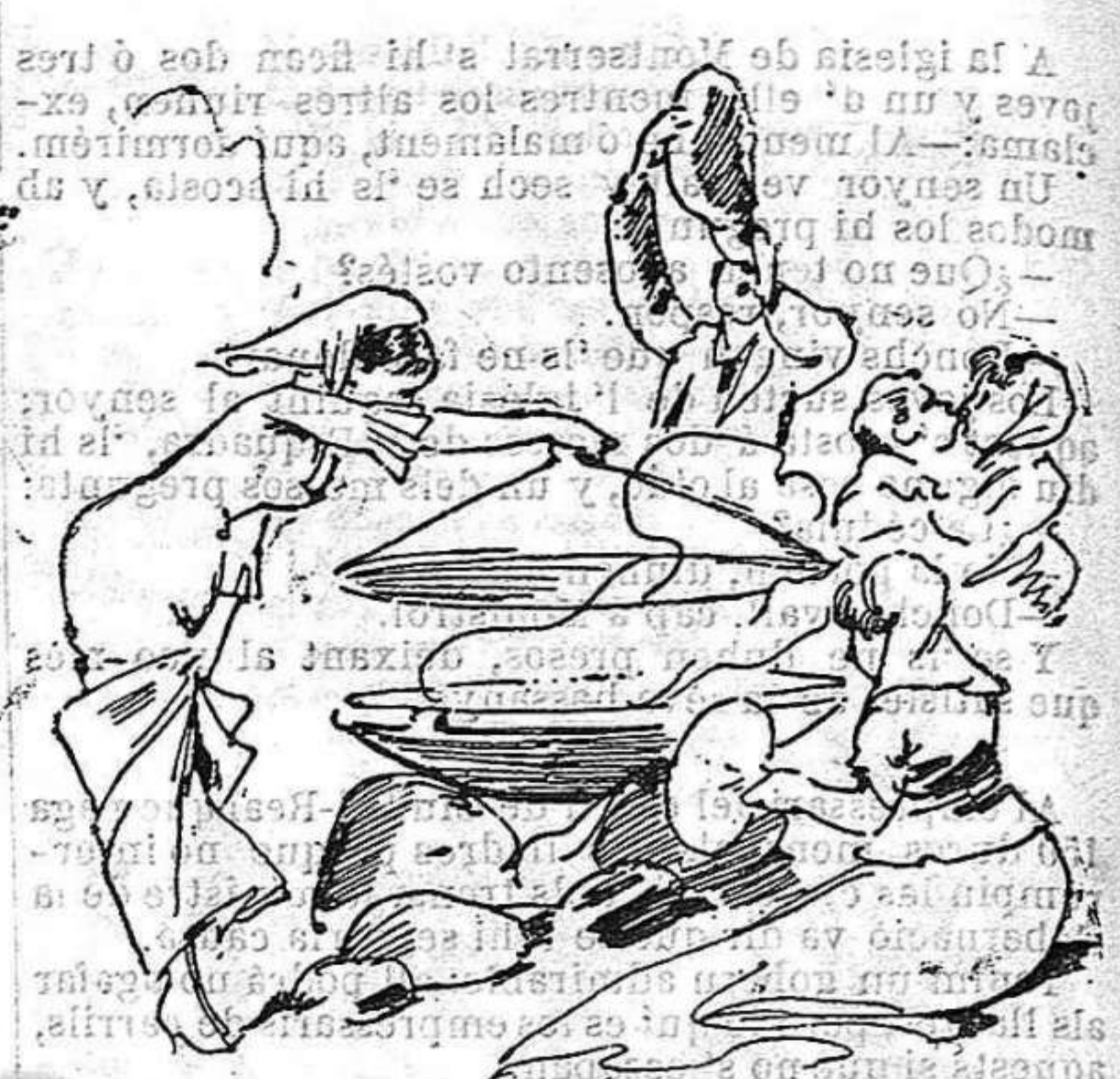
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatro, 21 y 23

Quin bé de Déu! Ni l'primer acte de l'Africana.

Va fer un temps molt bó: rés de pols.

L'esperit religiós del poble català brillava per tot arreu.

Y sempre ab aquell 'yret tan agradable!

Apesar de tanta generació va haberhi molt ordre... (del dia).

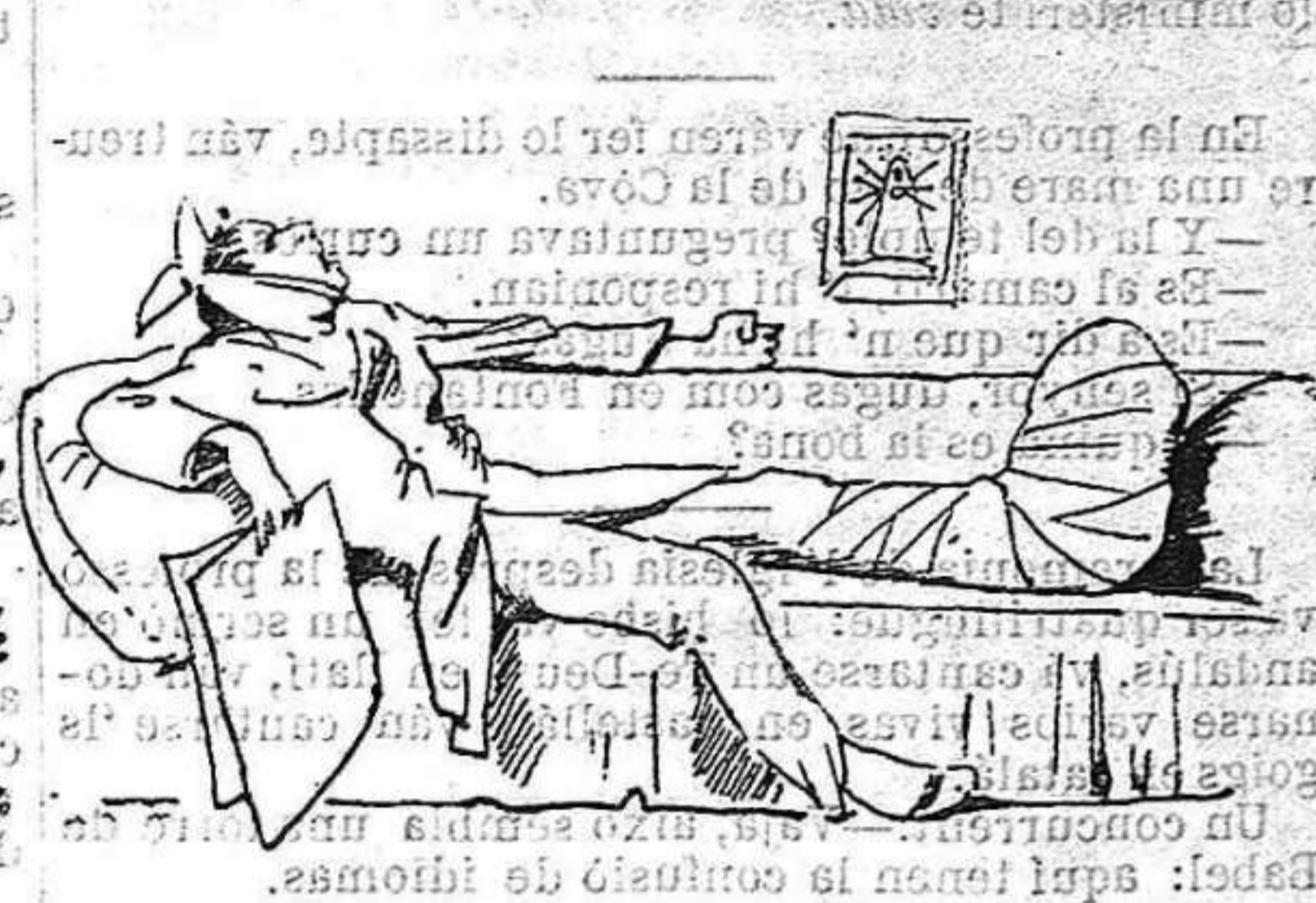
Y ab tot y la falta de puesto, tothom y vá cabre.

Y estaban los pelegrins tant electrisats, que 'is van haver de treure'ls de l'Iglesia á viva forza.

Mestre... ¿Qué compliu una prometença?

Resultats immediats del milenari...

Y encara 'ls que vindrán d' aqui uns quants mesos!..

¡Ditxós milenari! Ja t' ho vaig dir que 'ns aburririam.... Quan lo tornin á fer no tingas por que m' hi vejín.

Medalla conmemorativa de la festa. (Dedicada á la Junta).